

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1

Titlul proiectului de act normativ

Lege privind organizarea și funcționarea sistemului de probațiune

Secțiunea a 2-a

Motivul emiterii actului normativ

1. Descrierea situației actuale

Prin Hotărârea Guvernului nr. 487/1998 pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 65/1997 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției a fost înființat Serviciul de probațiune în cadrul Ministerului Justiției.

Prin Ordinul Ministrului Justiției nr. 2626/C/2000 pentru modificarea structurii organizatorice a Direcției generale judiciare și coordonarea strategiei antiinfracționale, Serviciul de probațiune existent în cadrul Ministerului Justiției a fost reorganizat ca Direcția de reintegrare socială și supraveghere, în subordinea aceluiași minister.

Prin Ordonanța Guvernului nr. 92/2000 privind organizarea și funcționarea serviciilor de reintegrare socială a infractorilor și de supraveghere a executării sancțiunilor neprivative de libertate, aprobată prin Legea nr. 129/2002, au fost înființate serviciile de reintegrare socială a infractorilor și de supraveghere a executării sancțiunilor neprivative de libertate, sub autoritatea Ministerului Justiției, ca organisme specializate, fără personalitate juridică, funcționând pe lângă fiecare tribunal, dar aflate în coordonarea Direcției de reintegrare socială și supraveghere. Denumirea serviciilor a fost schimbată în servicii de probațiune prin Legea nr. 123/2006 privind statutul personalului din serviciile de probațiune.

Adoptarea noului Cod penal și a noului Cod de procedură penală impune o reconfigurare a sistemului probațiunii, prin reorganizarea sistemului actual, având în vedere schimbările de substanță cu privire la sancțiunile și măsurile neprivative de libertate aplicabile în cursul procesului penal, introduse în sistemul penal român prin cele două coduri în materie penală.

Astfel, în condițiile în care noul Cod penal și noul Cod de procedură penală, comparativ cu reglementarea actuală, extind și mai mult sfera sancțiunilor și măsurilor comunitare (consacrând amânarea aplicării pedepsei, munca în folosul comunității, extinzând domeniul măsurilor educative neprivative de libertate etc.) este necesară o regândire a sistemului probațiunii, atât din punctul de vedere al organizării acestuia, cât și din punct de vedere funcțional, cu luarea în considerare a atribuțiilor stabilite în sarcina consilierului de probațiune

2. Schimbări preconizate

Prezentul proiect de act normativ regândește sistemul de probațiune, atât din punct de vedere organizațional, cât și din punct de vedere funcțional și este elaborat

având la bază prevederile Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și ale Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală. Proiectul de act normativ urmărește organizarea sistemului de probațiune prin internalizarea valorilor, principiilor, abordărilor și conceptelor moderne promovate prin recomandări și alte instrumente specifice elaborate la nivel european în domeniul probațiunii, dar este articulat pe experiența practică acumulată în activitatea de probațiune până în prezent.

Proiectul de act normativ este structurat în 4 titluri, care reglementează următoarele aspecte:

1. Titlul I - Dispoziții generale: Capitolul I – Scop și aplicare; Capitolul II – Principiile activității sistemului de probațiune; Capitolul III – Definiții;
2. Titlul II – Organizarea sistemului de probațiune;
3. Titlul III – Activitatea de probațiune: Capitolul I - Dispoziții generale; Capitolul II - Evaluarea inculpaților și a persoanelor supravegheate; Capitolul III - Sprijinirea instanței de judecată în procesul de individualizare a pedepselor și măsurilor educative; Capitolul IV - Coordonarea procesului de supraveghere; Capitolul V - Coordonarea executării amenzii prin prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității; Capitolul VI - Activitatea consilierului de probațiune în legătură cu persoanele private de libertate; Capitolul VII - Acte ale consilierului de probațiune; Capitolul VIII - Colaborarea cu instituțiile din comunitate;
4. Titlul IV - Dispoziții tranzitorii și finale.

2.1. Titlul I - Dispoziții generale

Titlul I al proiectului de act normativ se constituie din prezentarea sferei generale de aplicare actului normativ, a scopului probațiunii, a misiunii acesteia și a principiilor care stau la baza activității în sistemul de probațiune.

Prin **scopul și misiunea probațiunii** se stabilește finalitatea înspre care converge întreaga activitate de probațiune și delimitează, în același timp, elementele identitare necesare unui sistem în construcție. Încă din primele texte, proiectul de act normativ trasează linia de concepere a ansamblului și oferă cheia în care trebuie citit întregul proiect de act normativ, prin prisma noțiunii de comunitate ca fundament și justificare finală a activității de probațiune. În același sens, proiectul de act normativ introduce pentru prima dată în legislația română noțiunea de „sanțiuni și măsuri comunitare” utilizată la nivel european încă de la momentul elaborării Recomandării Consiliului Europei Nr. R(92) 16 referitoare la regulile europene privind sancțiunile și măsurile comunitare și reluată apoi în toate instrumentele elaborate în domeniul probațiunii.

Principiile activității sistemului de probațiune stipulează expres valorile pe care se axează un sistem modern de probațiune și înglobează prevederile Convenției Europene a Drepturilor Omului și ale actelor normative și recomandărilor europene și internaționale amintite în secțiunea a 5- a, punctul 6 a prezentului document.

Definirea unor termeni și sintagme care încheie titlul I are menirea a clarifica sensul conceptelor specifice utilizate pe parcursul proiectului de act normativ.

2.2. Titlul II – Organizarea sistemului de probațiune

Titlul dedicat organizării sistemului de probațiune cuprinde dispoziții cu privire la structura sistemului de probațiune pe cele două paliere, central și local, și menționarea legăturilor dintre cele două forme de organizare.

Este prezentată astfel structura coordonatoare sub forma Direcției de Probațiune din cadrul Ministerului Justiției și modalitatea de organizare a serviciilor locale. Se prevede totodată ca atribuțiile cu privire la gestionarea resurselor umane, elaborarea proiectului de buget și execuția bugetară, investițiile și achizițiile publice, administrarea patrimoniului sistemului de probațiune, precum și reprezentarea în fața instanțelor judecătorești să fie realizate de către direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Justiției. Adoptarea unei astfel de măsuri a fost necesară pentru o mai bună gestionare a sistemului de probațiune la nivel național, inclusiv în ceea ce privește administrarea bugetului ținând cont că în prezent serviciile de probațiune au o dublă subordonare: din punct de vedere administrativ față de tribunalele pe lângă care funcționează și funcțional față de Direcția de Probațiune din Ministerul Justiției, fapt ce îngreunează activitatea de probațiune. Această soluție este cu atât mai necesară cu cât în perspectiva noilor coduri activitatea de probațiune va crește exponențial, ceea ce va necesita un răspuns instituțional adecvat din punct de vedere al resurselor alocate sistemului de probațiune. În acest context, se impune cu forța necesității o administrare unitară a tuturor resurselor sistemului de probațiune, printr-un buget alocat sistemului de probațiune, care să asigure o creștere solidă, coerentă și viabilă a instituției probațiunii.

În această secțiune sunt prezentate și principalele atribuții ale Direcției care se concentrează către stabilirea liniilor strategice de dezvoltare a sistemului de probațiune și a celor privind executarea pedepselor și măsurilor neprivative de libertate, coordonarea dezvoltării sistemului de probațiune, controlul serviciilor de probațiune, precum și cooperarea cu direcțiile de specialitate din Ministerul Justiției pentru realizarea managementului resurselor umane, al celor financiare și administrative. Elementele referitoare la managementul resurselor financiare și administrative ale structurilor teritoriale prezintă noutate prin comparație cu situația actuală și au fost introduse din considerente legate de creșterea gradului de eficiență a actului managerial.

Proiectul de act normativ prezintă, de asemenea, organele de conducere și reprezentare ale structurii centrale a sistemului de probațiune, modalitatea de ocupare a funcțiilor de conducere. A fost introdusă o procedură echitabilă și transparentă de ocupare a posturilor de conducere de la primele trei nivele de management, precum și un mandat limitat pentru exercitarea funcției, în vederea creșterii nivelului de performanță managerială și acordării de șanse egale pentru promovare în carieră personalului din sistemul de probațiune. Pentru încurajarea unui management participativ în vederea elaborării liniilor strategice ale sistemului de probațiune a fost introdusă dispoziția referitoare la cooperarea cu Consiliul Consultativ în care să se regăsească șefi ai serviciilor de probațiune alături de coordonatorii structurilor din cadrul Direcției.

În vederea asigurării atribuțiilor ce revin Direcției într-un mod eficient și eficace a fost prevăzută posibilitatea înființării unor structuri specializate pe anumite zone de competență stabilite prin regulamentul de organizare și funcționare al Direcției.

Ținând cont de complexitatea atribuțiilor exercitate de Direcție pentru gestionarea sistemului de probațiune a fost necesară identificarea categoriilor de personal care pot activa în cadrul structurii centrale. Pe lângă categoriile de personal care activează și în prezent în cadrul Direcției de Probațiune a fost precizată categoria largă a personalului de probațiune în vederea lărgirii accesului personalului de probațiune din serviciile de probațiune. Realitatea curentă a dovedit necesitatea de a implica practicieni în activitățile de management ale sistemului de probațiune, iar această dispoziție va spori accesul personalului de probațiune în astfel de acțiuni.

Proiectul de act normativ acordă o atenție expresă activității de formare profesională a personalului în domeniul probațiunii și activității de studiu și cercetare esențialmente necesare pentru a fundamenta direcțiile de dezvoltare a practicii în domeniul probațiunii. Aceste activități revin structurii centrale care le gestionează fie în mod direct, fie la nivelul structurilor teritoriale aflate în subordinea sa. Stipularea în mod expres a acestor responsabilități rezultă din: necesitatea formării profesionale permanente a personalului de probațiune în condițiile noutăților de reglementare în domeniu, adoptarea unei practici unitare la nivelul serviciilor de probațiune, convergența diversității specializărilor personalului de probațiune, importanța stabilirii pe fundamente științifice a direcțiilor de practică, stimularea cercetării și studiului care să racordeze în permanență practica probațiunii la dinamica realității sociale. Toate considerentele enumerate se regăsesc atât la nivelul altor state cu sisteme de probațiune consolidate, cât și la nivelul recomandărilor europene în domeniu (amintim cea mai recentă *Recomandarea CE Nr. (2010)1 privind regulile europene în domeniul probațiunii*).

În ce privește structurile locale ale sistemului de probațiune, pe lângă serviciile de probațiune funcționale în prezent (câte unul în fiecare județ și în municipiul București) vor putea fi înființate sedii secundare ale acestor servicii de probațiune, în funcție de necesitățile comunităților locale, dar sunt preconizate și alte moduri de organizare pentru a spori capacitatea de răspuns a sistemului de probațiune la problematica infraționalității, ținând cont că aceasta variază de la o zonă a țării la alta, de la un județ la altul și chiar în interiorul aceluiași județ.

Similar cu modalitatea de ocupare a funcțiilor de conducere din structura centrală a fost introdusă și pentru coordonatorii structurilor locale posibilitatea ocupării prin concurs și pentru un mandat limitat.

În ce privește competența teritorială criteriul locuinței persoanei aflate în evidență și-a dovedit eficiența în prezent și a fost menținut în continuare, urmând a fi stabilit ca reper prin raportare la nivelul unui județ, respectiv la competența teritorială a judecătorilor.

Proiectul de act normativ prevede și posibilitatea ca în cadrul serviciilor să poată fi înființate anumite compartimente specializate urmărind același scop de intervenție eficientă în abordarea infraționalității. Vor putea fi înființate astfel compartimente care să lucreze cu precădere cu instanțele de judecată, altele în comunitate pentru supravegherea și asistența persoanelor condamnate, cu unitățile penitenciare sau pentru dezvoltarea unor arii de practică cum ar fi programele specializate de lucru cu infractorii sau munca în folosul comunității.

În prezent în cadrul serviciilor de probațiune își desfășoară activitatea doar personal de probațiune, consilieri și șefi de servicii, fapt ce presupune ca aceștia să

deruleze inclusiv atribuțiile administrative pentru derularea activității. În acest sens, proiectul de act normativ aduce o dispoziție imperios necesară referitoare la introducerea unor categorii noi de personal pe lângă personalul de probațiune pentru derularea unor activități legate de secretariat, aspecte administrative, IT și alte atribuții specifice care nu necesită calificarea personalului de probațiune și în vederea degrevării acestuia.

Direcția de Probațiune și structurile locale de probațiune fiind o organisme ale statului român, a fost necesară prevederea expresă a faptului că finanțarea este asigurată de la bugetul de stat, dar prin bugetul Ministerului Justiției în cadrul căruia funcționează. Luând în considerare faptul că sistemul de probațiune va gestiona executarea unor sancțiuni în mod direct, iar altele vor fi externalizate unor structuri din comunitate a fost necesară introducerea unei dispoziții care să prevadă posibilitatea de alocare unor fonduri pentru astfel de activități. Totodată, ținând cont de oportunitățile oferite de fondurile oferite de Uniunea Europeană și alți donori a fost introdusă posibilitatea ca pentru activitatea Direcției Ministerul Justiției să poate accesa alte surse de finanțare sau de a primi donații și sponsorizări.

2.3. Titlul III – Activitatea de probațiune

Titlul dedicat reglementării activității de probațiune cuprinde distinct prevederi privind fiecare dintre componentele majore care constituie ansamblul activităților derulate de către consilierul de probațiune în vederea implementării sancțiunilor și măsurilor comunitare. Activitățile majore sunt enumerate în Capitolul I și prezentate în detaliu în fiecare dintre capitolele care urmează.

Capitolul II prezintă în ansamblu **activitatea de evaluare** pe care o realizează consilierul de probațiune. În gruparea acestei activități au fost utilizate două criterii: primul criteriu este dat de distincția minori – majori, al doilea de etapele procesului penal, faza prezentențială – evaluarea inculpaților, respectiv faza execuțională – evaluarea persoanelor condamnate penal și aflate fie în supravegherea serviciului de probațiune, fie în executarea unei măsuri educative.

Mai întâi, evaluarea inculpaților minori, la solicitarea organelor de urmărire penală, evaluare care are ca scop final sprijinirea instanței de judecată în individualizarea măsurilor educative prin furnizarea de informații referitoare la mediul familial și social al minorului, la situația educațională și profesională, la conduita generală a minorului, la analiza comportamentului infracțional și la riscul săvârșirii de infracțiuni. Referatul de evaluare ca instrument de sistematizare a informațiilor amintite are reglementat un conținut minimal dinamic și adaptabil situațiilor particulare specifice fiecărui caz și a fost gândit în mod similar referatelor prezentențiale utilizate în majoritatea sistemelor de probațiune europene. Pentru prima dată în legislația română, este reglementată expres în conținutul referatului de evaluare formularea de propuneri motivate cu privire la măsurile educative și programele de reintegrare socială sau alte obligații considerate cele mai potrivite pentru a fi impuse minorului. În aceeași secțiune a fost reglementată și situația în care o evaluare completă nu poate fi realizată în condițiile în care minorul fie nu colaborează cu consilierul de probațiune, fie nu poate fi găsit. Soluțiile oferite pentru aceste situații au menirea de a împiedica transformarea referatului de evaluare într-un instrument pur formal, pe de o parte, și de a evita un blocaj procedural în derularea procesului penal, pe de altă parte.

Evaluarea inculpaților majori, deși nereglementată expres în Codul de procedură penală, este gândită în mod similar în ideea de a sprijini organul judiciar, atunci când aceasta consideră necesar, cu un aport informațional suplimentar. Evaluarea inculpaților majori este consemnată într-un raport de evaluare, denumit astfel pentru a facilita distincția terminologică între cele două instrumente și completarea lor în detaliu prin regulamentul de aplicare a legii.

Evaluarea minorilor aflați în executarea unei măsuri educative, respectiv evaluarea persoanelor majore aflate în supraveghere are în conținut inclusiv referirile la evoluția persoanei pe parcursul executării măsurii educative sau a pedepsei prin includerea în conținutul referatului, respectiv raportului de evaluare, a datelor privind respectarea măsurilor și a obligațiilor pe care persoana le are de îndeplinit. Referatul, respectiv raportul de evaluare, întocmit pentru aceste ipoteze are o natură diferită de evaluarea prezentențială. În ideea de a eficientiza funcționalitatea mecanismului de colaborare cu instanța de judecată și de a simplifica procedura de lucru, instrumentul de consemnare a evaluării pe perioada execuțională are adăugată valoarea de act de sesizare a instanței de judecată atunci când, potrivit Codului penal, consilierul de probațiune are obligația de a aduce la cunoștința instanței de judecată constatările sale cu privire la motive care justifică modificarea sau încetarea unor obligații, respectiv neîndeplinirea măsurilor sau neexecutarea obligațiilor impuse în condițiile stabilite de instanța de judecată.

Capitolul III vine să completeze reglementarea **procesului de sprijinire a instanței de judecată în procesul de individualizare a pedepselor și măsurilor educative**. În acest capitol se stabilește modalitatea de punere la dispoziția instanței de judecată a informațiilor de care are nevoie pentru individualizarea unora dintre obligațiile prescrise de Codul penal și se reglementează contribuția consilierului de probațiune la judecarea minorilor pentru ipoteza în care este necesară completarea evaluării realizate sau a propunerilor formulate, în funcție de posibilele modificări intervenite în situația persoanei.

Capitolul IV este dedicat **procesului de supraveghere** al executării sancțiunilor și măsurilor comunitare. Reglementarea de ansamblu a supravegherii aduce o abordare ușor diferită de prevederile actuale, cel puțin din două puncte de vedere. O dată pentru că definește procesul de supraveghere ca fiind un ansamblu integrat între activitatea de control și cea de asistare. Din acest punct de vedere, procesul de supraveghere corespunde definițiilor formulate în recomandările internaționale în domeniu, dintre care cea mai recentă, *Recomandarea CE Nr. (2010)1 privind regulile europene în domeniul probațiunii* folosește o terminologie similară pentru definirea a ceea ce înseamnă probațiune. Al doilea aspect de noutate pe care-l aduce reglementarea procesului de supraveghere constă în conceperea acestuia ca fiind un ansamblu integrat în care serviciului de probațiune îi revine un rol major de coordonator al activităților și intervențiilor derulate față de persoana supravegheată. În susținerea acestei abordări, a fost introdus expres conceptul de management de caz care vine să corijeze orice posibilă segmentarea a procesului care ar putea rezulta din externalizarea secvențială a serviciilor în domeniu. Cu alte cuvinte, în ipoteza în care, așa cum rezultă mai jos din prezentarea detaliată a executării obligațiilor stabilite de instanță, supravegherea concretă a executării acestor obligații este dată unor instituții din comunitate, managementul de caz rămâne la nivelul serviciului de probațiune ca instituție direct responsabilă de

punerea în executare a sancțiunii penale. În cadrul acestui mecanism, responsabilitatea coordonării întregului proces este a consilierului de probațiune manager de caz, al cărui rol este individualizat potențat tocmai pentru a permite o monitorizare atentă și permanentă a cazului. Corelativ responsabilității directe care îi revine consilierului de probațiune manager de caz, au fost gândite mecanisme care să-i pună la îndemână instrumente cu valoare de obligativitate pentru toți agenții implicați în procesul de supraveghere. Cu titlu de exemplu, deciziile pe care le emite consilierul de probațiune manager de caz și care au opozabilitate inclusiv față de instituțiile din comunitate.

Procesul de supraveghere este reglementat distinct, după cum este vorba despre persoanele supravegheate majore sau minore, capitolul IV fiind alcătuit din 4 secțiuni: 1) scopul procesului de supraveghere; 2) procesul de supraveghere a majorilor, 3) procesul de supraveghere a minorilor și 4) asistarea în cadrul procesului de supraveghere.

În ceea ce privește **coordonarea procesului de supraveghere a persoanele majore**, dispozițiile sunt aplicabile în situațiile în care instanța de judecată a dispus: amânarea aplicării pedepsei, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere sau liberarea condiționată, dacă restul de pedeapsă rămas neexecutat la data liberării este de 2 ani sau mai mare. Deoarece, sub aspectul punerii în executare și al supravegherii, cele trei instituții prezintă multiple asemănări, s-a optat pentru o reglementară unitară, pornind de la esența procesului de supraveghere, subliniind diferențele situaționale, atunci când această subliniere este necesară.

În vederea punerii în executare a uneia dintre sancțiunile comunitare care fac obiectul procesului de supraveghere al persoanelor majore, a fost instituită o procedură expresă de citare a persoanei la serviciul de probațiune, posibilitatea colaborării cu organele de poliție în vederea găsirii persoanei, iar pentru ipoteza în care persoana nu este găsită sau refuză colaborarea cu serviciul de probațiune, în scopul de a evita neexecutarea unei hotărâri judecătorești, a fost concepută procedura de informare a instanței de judecată cu privire la imposibilitatea punerii în executare a hotărârii.

Principalele **instrumente utilizate** de către consilierul de probațiune manager de caz sunt dosarul de probațiune și planul de supraveghere al căror conținut reflectă conceptul managementului de caz, pe de o parte și avansează principiile metodologiei de lucru, pe de altă parte. Astfel, dacă dosarul de probațiune permite o evaluare a cazului în oricare moment al supravegherii, planul de supraveghere este întocmit cu respectarea principalelor recomandări cu privire la principiile esențiale ale intervenției în probațiune, dintre care amintim: implicarea persoanei supravegheate în întocmirea planificării procesului de supraveghere; planificarea are la bază o evaluare inițială a riscului și a nevoilor persoanei (după modelul consacrat în sistemele de probațiune moderne risc – nevoi – responsivitate); revizuirea planului este posibilă pe tot parcursul supravegherii.

În continuare, textele sunt grupate în două categorii: măsuri de supraveghere și obligații. În ceea ce privește **măsurile de supraveghere**, acestea sunt, conform Codului penal și potrivit naturii lor, în supravegherea directă a serviciului de probațiune. În vederea exercitării controlului asupra respectării acestor măsuri, au fost avansate în textul de lege câteva mijloace pe care le are la îndemână consilierul

de probațiune manager de caz, detalierea acestora urmând a fi făcută prin regulamentul de aplicare al legii.

Cu privire la **obligațiile** care pot fi impuse persoanei supravegheate, mecanismul urmat în reglementare este următorul: instanța de judecată impune persoanei executarea unei obligații, de exemplu, obligația de a frecventa un program de reintegrare socială, consilierul de probațiune desemnat manager de caz realizează evaluarea inițială a persoanei, după care, în funcție de nevoile concrete ale acesteia și de particularitățile cazului, stabilește care program de reintegrare socială este cel mai potrivit. În pasul următor, ținând cont inclusiv de disponibilitatea aceluiași tip de program, decide unde să fie urmat respectivul program, în cadrul serviciului de probațiune sau în cadrul unei instituții din comunitate. Două principii de lucru au fost luate în considerare în conceperea acestui mecanism: principiul intervenției adaptate și principiul externalizării serviciilor în cadrul managementului de caz.

Principiul intervenției adaptate este consacrat atât în recomandările europene cât și în practica altor sisteme de probațiune ca rezultat al cercetărilor în domeniu și înseamnă că, pentru a avea rezultatele scontate, orice intervenție în plan comportamental trebuie să fie în acord cu necesitățile și potențialul individual al persoanei. Am optat pentru stabilirea modalității concrete de intervenție de către consilierul de probațiune și nu de către instanța de judecată deoarece personalul de probațiune are pregătirea de specialitate necesară, pe de o parte și are posibilitatea de a face o evaluare completă înainte de a decide planul de intervenție.

Principiul externalizării serviciilor în domeniul probațiunii este utilizat, de asemenea, în multe sisteme de probațiune consacrate și și-a demonstrat utilitatea din mai multe puncte de vedere: din punct de vedere al eficienței, este preferabilă o specializare pe domenii concrete de lucru; din punct de vedere al finalității, externalizare înseamnă implicarea directă a comunității în gestionarea sancțiunilor și măsurilor comunitare; din punct de vedere administrativ, volumul prea mare de cazuri ar împiedica asupra unei abordări complete câtă vreme aceasta ar fi apanajul exclusiv al serviciului de probațiune.

Pentru acele tipuri de obligații, a căror executare este verificată de către instituțiile din comunitate, cărora le-a fost externalizat expres serviciul respectiv prin decizia consilierului de probațiune sau de către alte organe abilitate, conform Codului penal, a fost reglementată modalitatea de colaborare în baza aceluiași principiu al managementului de caz: orice neexecutare este raportată consilierului de probațiune manager de caz care monitorizează în permanență ansamblul executării sancțiunii sau măsurii.

În cadrul obligațiilor care pot fi impuse, o particularitate față de mecanismul general prezentat mai sus o prezintă obligația de prestare a unei munci neremunerate în folosul comunității. Particularitatea este dată de faptul că această activitate este reglementată în detaliu în Legea privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, ca atare, în prezentul proiect au fost făcute trimiteri la textele care-și păstrează aplicabilitatea. Opțiunea aceasta a rezultat din faptul că prestarea muncii neremunerate în folosul comunității este în prezent necunoscută în această formă și, deci, presupune o atenție sporită dat fiind implicațiile pe care reglementarea acestui domeniu le poate avea în raport cu drepturile persoanei care are de executat o astfel de obligație. În altă ordine, este de așteptat că un număr

ridicat de persoane vor avea de efectuat această activitate, în condițiile în care Codul penal a optat pentru obligativitatea impunerii de către instanța de judecată a acestei activități în toate cazurile în care este pronunțată o pedeapsă cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. În condițiile în care multe instituții, fie instituții din comunitate abilitate expres conform legii, fie alte instituții și autorități publice, vor fi implicate în supravegherea executării acestei obligații, s-a considerat necesar a implica în alegerea instituției instanța de judecată, la momentul pronunțării hotărârii. Astfel, instanța, având la îndemână lista instituțiilor unde poate fi executată această obligație, stabilește în conținutul hotărârii judecătorești două instituții, dintre care consilierul de probațiune o va alege pe cea mai potrivită, ulterior evaluării persoanei.

Cu privire la obligația persoanei de a îndeplini obligațiile civile stabilite prin hotărâre cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere, a fost stabilită raportarea îndeplinirii acestei obligații către consilierul de probațiune manager de caz care, în virtutea relației prestabilite cu persoana supravegheată, poate avea la îndemână pârghiile necesare motivării persoanei înspre îndeplinirea acestei obligații mai mult decât ar putea să o facă judecătorul delegat cu executarea. Pentru acest motiv a fost gândit un termen de 6 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere în care consilierul de probațiune manager de caz poate să solicite persoanei supravegheate informații privind demersurile efectuate până la acel moment.

În conformitate cu prevederile Codului penal, ori de câte ori consilierul de probațiune manager de caz constată că au intervenit motive care justifică modificarea obligațiilor sau încetarea executării unora dintre obligații realizează o evaluarea de ansamblu a cazului (consemnată într-un raport de evaluare) și sesizează instanța cu propunerile corespunzătoare. În aceeași manieră a fost gândită și procedura în ipoteza în care, fie direct, fie prin mijlocirea agenților implicați în procesul de supraveghere, consilierul de probațiune manager de caz constată că persoana supravegheată nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută, în condițiile stabilite, obligațiile ce îi revin. Atunci când sesizarea judecătorului delegat cu executarea vine din exterior, de la persoana vătămată sau o altă persoană interesată, consilierul de probațiune manager de caz realizează evaluarea de ansamblu a cazului și consemnează constatările sale în raportul de evaluare pe care-l pune la îndemâna judecătorului.

În ceea ce privește **coordonarea procesului de supraveghere a minorilor**, dispozițiile legii sunt aplicabile minorului față de care s-a dispus una dintre măsurile educative neprivative de libertate: stagiul de formare civică, supravegherea, consemnarea la sfârșit de săptămână sau asistarea zilnică, cât și în cazul înlocuirii măsurii internării într-un centru educativ sau a internării într-un centru de detenție cu măsura asistării zilnice.

Prevederile care descriu măsurile educative sporesc specificul fiecăreia în parte, diferențiindu-le, în plus, pentru a accentua gradualitatea lor sub aspectul severității.

Textul reglementează rolul consilierului în cadrul procedurii prevăzute de art. 511 din Codul de procedură penală ce face referire la momentul punerii în executare a măsurii educative. Consilierul de probațiune manager de caz din cadrul serviciului de probațiune citat formulează propuneri privind încredințarea supravegherii

minorului în situația în care aceasta nu a fost stabilită prin hotărârea judecătorească, având la bază rezultatele evaluării realizate cu ocazia întocmirii referatului de evaluare. Data întrevederii ulterioare din cadrul serviciului de probațiune se stabilește în cadrul acestei întâlniri inițiale, pentru a realiza, pe de o parte, o continuitate firească procesului de punere în executare a măsurii și pentru a accentua colaborarea actorilor implicați în supravegherea măsurilor educative neprivative de libertate, pe de altă parte.

Prin corelație cu reglementarea supravegherii la majori, **instrumentele principale** de lucru sunt tot dosarul, numit în acest caz dosar de probațiune al minorului, precum și documentele de planificare a activității de supraveghere. Ținând cont de caracteristicile managementului de caz în supravegherea minorului, documentele de planificare a activității de supraveghere reflectă mecanismul colaborare - control - coordonare în raport cu persoanele și/sau instituțiile implicate în punerea în executare a măsurilor educative. Spre deosebire de procedura în cazul supravegherii majorilor, consilierul de probațiune nu realizează un plan de supraveghere propriu-zis, dar aprobă, în forma revizuită, dacă este cazul, planul de formare civică sau planul programului zilnic și întocmește, cu implicarea persoanelor prevăzute de lege, un plan de consemnare la sfârșit de săptămână sau un plan al asistării zilnice.

Legea distinge, pe de o parte, între responsabilitatea supravegherii și îndrumării efective a minorului în cazul măsurii educative a supravegherii, a consemnării la sfârșit de săptămână și a asistării zilnice, responsabilitate care poate fi încredințată de către instanță unei persoane sau de către consilierul de probațiune manager de caz, prin decizie, unei instituții din comunitate și responsabilitatea coordonării și controlului supravegherii care revin în toate cazurile serviciului de probațiune, pe de altă parte.

Pe lângă elementul de noutate pe care-l implică reglementarea măsurilor educative în ansamblu, implementarea acestor măsuri presupune externalizarea unor servicii. În acest sens, derularea efectivă a stagiului de formare civică, a cursurilor de pregătire școlară și formare profesională sau a altor activități din programul zilnic de supraveghere, supravegherea consemnării la sfârșit de săptămână, precum și derularea programului asistării zilnice pot fi încredințate, de către judecătorul delegat sau prin decizie a consilierului de probațiune manager de caz, instituțiilor din comunitate.

Având în vedere că unele prevederi ale Codului penal din conținutul măsurilor educative, prevăzute de art. 118 -120, coincid cu obligațiile ce pot fi impuse pe durata executării oricărei măsuri educative neprivative de libertate (în special în cazul obligațiilor de la art. 121 lit. a), c), d), e) din Codul penal), prezentul proiect reglementează separat conținutul măsurii educative de cel al obligațiilor, care pot avea caracter adițional. Această reglementare are rolul de a clarifica textul Codului penal și de a facilita individualizarea conținutului măsurilor educative prin stabilirea tipului de activitate diferențiat în funcție de particularitățile cazului și specificul măsurii educative dispuse.

În acord cu dispozițiile Codului penal cu privire la dinamica obligațiilor, cu posibilitatea de modificare sau încetare a acestora, activitățile care necesită o durată în timp comparativă cu durata măsurii educative (înțelegând aici cursurile, programele sau interdicțiile) pot fi incluse direct în conținutul măsurii educative, de

către judecător care va stabili tipul activității și în concret de către consilierul de probațiune manager de caz. În același timp, aceste activități se pot completa cu cele prevăzute ca obligații, fără a se suprapune, realizând în ansamblu un program diversificat și mai eficient pentru reabilitarea minorului.

În afara stagiului de formare civică, reglementările Codului penal nu cuprind în conținutul măsurilor referiri cu privire la derularea unor programe de reintegrare, în sensul promovat de cod în cadrul individualizării pedepselor la majori. Mai mult, derularea unor astfel de programe nu este o activitate individualizată în enumerarea obligațiilor prevăzute la art. 121 alin. (1) din Codul penal. Ca urmare, prezenta lege prevede posibilitatea urmăririi de către minor a unui program de reintegrare stabilit în conținutul măsurii educative a consemnării la sfârșit de săptămână, precum și a asistării zilnice. Totodată, consilierul de probațiune manager de caz poate să stabilească această activitate în planul programului consemnării la sfârșit de săptămână sau în cadrul planului asistării zilnice pe care îl întocmește în urma evaluării nevoilor minorului.

Dacă, pe durata executării unei măsuri educative neprivative de libertate, consilierul de probațiune manager de caz constată sau este informat de către organele abilitate, ori de către alte persoane, că minorul nu execută obligațiile ce îi revin, sau nu respectă condițiile de executare a măsurii educative, verifică motivele care au determinat această nerespectare și, dacă apreciază că nerespectarea s-a făcut cu rea-credință, informează instanța de judecată printr-un referat de evaluare.

Secțiunea a 4-a acestui capitol reglementează **activitatea de asistare ca parte a procesului de supraveghere.**

Activitatea de asistare a persoanelor supravegheate, minori și majori, se realizează prin intermediul cursurilor de pregătire școlară sau calificare profesională, programelor de reintegrare socială, consultanței, îndrumării vocaționale și a altor activități. Acestea fie sunt stabilite în hotărârea judecătorească ca obligații de sine stătătoare ori, după caz, în conținutul măsurilor educative dispuse pentru minori, fie sunt stabilite de către consilierul de probațiune manager de caz în documentele de planificare a supravegherii, cu acordul persoanei, în scopul reabilitării sociale a acesteia.

Legea prevede ca în situația în care aceste activități nu au fost stabilite ca obligații prin hotărârea judecătorească și nu există acordul persoanei, consilierul manager de caz, dacă constată că există motive întemeiate care să justifice derularea lor, sesizează instanța pentru modificarea obligațiilor prin realizarea referatelor sau a rapoartelor de evaluare corespunzătoare.

Reglementarea are în vedere adaptarea procesului de supraveghere la nevoile persoanei, la particularitățile sociale și psihologice ale acesteia, precum și la riscul de săvârșire de noi fapte penale prezentat, fără a suprasolicita instanța de executare. Accentul este pus pe motivația persoanei supravegheate care poate adera la o formă de intervenție sau alta, nefiind necesară modificarea unei obligații sau impunerea uneia noi pe cale procedurală.

Capitolul V prezintă **activitatea de coordonare a executării amenzii prin prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității.** Spre deosebire de ipoteza în care această activitate este impusă în sarcina unei persoane cu titlu de obligație care însoțește amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, în această situație, activitatea de prestare a muncii

neremunerate în folosul comunității are o natură juridică diferită și a fost reglementată ca atare în prezenta lege. Deoarece nu ne aflăm în prezența unui proces de supraveghere propriu-zis, așa cum este prezentat acesta în capitolul anterior, prevederile referitoare la managementul de caz sau asistare nu au fost preluate. Gestionarea coordonării acestei activități se limitează la colaborarea consilierului de probațiune cu instituția din comunitate în cadrul căreia este prestată activitatea. Ca instrument de lucru, consilierul de probațiune are la dispoziție dosarul de executare a muncii în folosul comunității, denumit astfel tocmai pentru a sublinia diferența față de dosarul de probațiune. Prevederile art. 51 și 61 se aplică și în această ipoteză.

Capitolul VI este destinat **activității consilierului de probațiune în legătură cu persoanele private de libertate.**

Expresia activități *în legătură cu persoanele private de libertate* reflectă cadrul mai larg al colaborării consilierului de probațiune alături de personalul unităților penitenciare cu responsabilități directe în derularea activităților cu persoanele private de libertate.

Activitățile consilierului de probațiune în penitenciare, centre educative și centre de detenție, sunt strict orientate spre pregătirea pentru liberare și au loc cu cel mult 6 luni înainte de momentul la care persoanele private de libertate sunt propuse pentru liberare sau înlocuire a măsurii educative privative de libertate cu asistarea zilnică, în cazul minorilor. În acord cu specificul acestor activități și cu prevederile art. 101, ale art. 124 alin. 5 și ale art. 125 alin. 5 din Codul penal este reglementată participarea consilierului la comisiile și consiliile organizate pentru analiza propunerilor de liberare sau înlocuirea măsurilor educative privative de libertate cu măsura asistării zilnice în cazul minorului.

În cazul participării la desfășurarea lucrărilor comisiei de propuneri pentru liberarea condiționată din unitățile penitenciare, la lucrările consiliului educativ organizat la nivelul centrului educativ, respectiv ale comisiei din centrul de detenție, consilierul de probațiune face propuneri în privința obligațiilor ce pot fi impuse după liberare, propuneri ce sunt menționate în cadrul procesului – verbal încheiat de comisie și înaintat instanței, în cazul majorilor și în cadrul unui referat de evaluare în cazul minorilor, predat comisiei și ulterior instanței de judecată a căreia i se înaintează propunerea. Pentru a facilita evaluarea necesară formulării propunerilor, a fost reglementat expres accesul consilierului de probațiune la dosarul individual al persoanei existent la nivelul unității de detenție.

În capitolul VII au fost reglementate **actele consilierului de probațiune** în cadrul activității sale. Astfel, deciziile emise de consilierul de probațiune au caracter de obligativitate nu doar pentru persoana supravegheată, dar și pentru actorii externi care participă la procesul de supraveghere. Ca urmare, ca un plus de garanție a obiectivității, transparenței și responsabilității consilierului de probațiune, acestea sunt avizate de către șeful ierarhic superior și sunt contestabile la judecătorul delegat cu executarea. Procedura soluționării plângerii împotriva acestor decizii a fost, de asemenea, prevăzută în detaliu. În ceea ce privește restul actelor, acestea sunt supuse plângerii la șeful ierarhic superior numai când vizează aspecte esențiale în activitatea de probațiune. Ca măsură de protecție și de echilibru, a fost prevăzut expres faptul că anumite acte ale consilierului de probațiune nu sunt supuse niciunei plângeri. Este vorba despre cele în care este consemnată opinia specialistului și propunerile care nu au decât valoare consultativă pentru organele judiciare. În ceea

ce privește activitatea de probațiune, relația de subordonare consilier – șef ierarhic superior a fost încadrată dreptului la verificare acordat șefului ierarhic superior.

Colaborarea cu instituțiile din comunitate, deși se regăsește pe parcursul întregii legi ca aspect definitoriu al activității de probațiune, inclusiv la nivel de principiu, are consacrat capitolul VIII al legii unde, mai întâi este prevăzută expres modalitatea de implicare a serviciului de probațiune, respectiv a Direcției de Probațiune în procedura abilitării instituțiilor din comunitate care urmează a participa la executarea sancțiunilor și măsurilor comunitare. În continuare sunt enumerate activitățile în care pot fi implicate instituțiile din comunitate, obligațiile pe care acestea le au în raport cu ansamblul procesului de supraveghere și dreptul de acces la datele relevante pentru aducerea la îndeplinire a responsabilităților care le incumbă.

2.3. Titlul IV – Dispoziții tranzitorii și finale

Dispozițiile tranzitorii și finale conțin prevederi referitoare la aspectele de ordin administrativ presupuse de reorganizarea sistemului precizând totodată faptul că numărul de posturi necesar funcționării Direcției de Probațiune, pe de o parte și structurilor teritoriale, pe de altă parte, va fi stabilit ulterior prin hotărâre de Guvern.

Dispozițiile tranzitorii care prevăd continuarea aplicării legislației privind statutul personalului de probațiune până la adoptarea noii legi au rolul de a asigura continuitatea funcționării în condiții normale a activității în actualele servicii de probațiune. Dispozițiile finale se referă la actele normative care urmează a fi abrogate urmare a intrării în vigoare a prezentei legi, precum și la actele normative subsecvente care vor fi adoptate ulterior.

3. Alte informații

La elaborarea soluțiilor legislative ale prezentului proiect de act normativ, au fost avute în vedere o serie de acte normative naționale, respectiv: Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, legislația națională actuală în domeniul probațiunii, Ordonanța Guvernului nr. 92/2000 privind organizarea și funcționarea serviciilor de reintegrare socială a infractorilor și de supraveghere a executării sancțiunilor neprivative de libertate, fiind efectuată și o analiză a doctrinei în materie.

În egală măsură, la elaborarea proiectului de act normativ au fost avute în vedere și Recomandările Consiliului Europei în materie, dintre care amintim: Recomandarea Consiliului Europei nr. R(92)16 referitoare la regulile europene privind sancțiunile și măsurile comunitare, Recomandarea Consiliului Europei nr. R(97)12 privind personalul implicat în implementarea sancțiunilor și măsurilor comunitare, Recomandarea Consiliului Europei nr. (99)22 privind reducerea creșterii populației din penitenciare și suprapopularea acestora, Recomandarea Consiliului Europei nr. (2000)22 privind îmbunătățirea implementării Regulilor europene privind sancțiunile și măsurile comunitare, Recomandarea Consiliului Europei nr. (2003)22 privind liberarea condiționată, Recomandarea Consiliului Europei nr. (2006)2 privind regulile europene în domeniul penitenciarelor, Recomandarea Consiliului Europei nr. (2008)11 privind regulile europene pentru infractorii minori subiect al sancțiunilor și măsurilor penale și Recomandarea Consiliului Europei nr. (2010)1 privind regulile europene în domeniul probațiunii.

Secțiunea a 3-a
Impactul socioeconomic al proiectului de act normativ

1. Impactul macroeconomic	Nu este cazul.
1¹. Impactul asupra mediului concurențial și domeniului ajutoarelor de stat	Nu este cazul.
2. Impactul asupra mediului de afaceri	Nu este cazul.
3. Impactul social	Prin obiectul său de reglementare și caracterul normelor sale, adresându-se tuturor persoanelor care pot fi implicate în activitatea de probațiune, fie persoane care au de executat măsuri și sancțiuni comunitare, fie instituții din comunitate implicate în procesul de supraveghere al acestora, proiectul de act normativ are un impact social semnificativ și constituie un progres vizibil față de realitatea actuală.
4. Impactul asupra mediului	Nu este cazul.
5. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 4-a
Impactul financiar asupra bugetului general consolidat, atât pe termen scurt, pentru anul curent, cât și pe termen lung (pe 5 ani)

Pentru a fi puse în aplicare, soluțiile legislative propuse prin proiectul Codului penal și prin proiectul Codului de procedură penală, care constituie temeiul elaborării prezentului proiect de act normativ, vor fi dublate de acțiuni de ordin administrativ-organizatoric din partea executivului, de natură să permită desfășurarea în condiții optime a tuturor activităților reglementate. Impactul măsurilor preconizate prin prezentul proiect necesită o abordare globală, bazată pe o analiză aprofundată privind punerea efectivă în aplicare a tuturor noilor reglementări în materie penală, procesual-penală și execuțional penală.

În vederea stabilirii impactului se vor avea în vedere concluziile Memorandumului cu tema *Pregătirea sistemului judiciar pentru intrarea în vigoare a noilor coduri. Evaluarea situației actuale. Plan de măsuri*, aprobat în ședința de Guvern din data de 26 septembrie 2012.

Secțiunea a 5-a
Efectele proiectului de act normativ asupra legislației în vigoare

1. Măsuri normative necesare pentru aplicarea proiectului de act normativ:	
---	--

<p>a) acte normative în vigoare ce vor fi modificate sau abrogate, ca urmare a intrării în vigoare a proiectului de act normativ;</p> <p>b) acte normative ce urmează a fi elaborate în vederea implementării noilor dispoziții.</p>	<p>a) Acte care vor fi abrogate: - Ordonanța Guvernului nr. 92/2000 privind organizarea și funcționarea serviciilor de probațiune, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 423 din 1 septembrie 2000, Partea I, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 129/2002, cu modificările ulterioare.</p> <p>b) Acte care urmează a fi elaborate: 1. Regulamentul de aplicare a dispozițiilor acesteia, adoptat prin hotărâre a Guvernului; 2. Regulamentul de organizare și funcționare a sistemului de probațiune, adoptat prin ordin al ministrului justiției; 3. Regulamentul privind condițiile și modalitatea de organizare a concursurilor pentru ocuparea funcțiilor de conducere din cadrul Direcției de Probațiune adoptat prin ordin al ministrului justiției; 4. Regulamentul privind activitatea Consiliului Consultativ de pe lângă Direcția de Probațiune, adoptat prin ordin al ministrului justiției; 5. Regulamentul privind condițiile și modalitatea de organizare a concursurilor pentru ocuparea posturilor de șef serviciu și șef birou din cadrul serviciilor și birourilor de probațiune.</p>
<p>2. Conformitatea proiectului de act normativ cu legislația comunitară în cazul proiectelor ce transpun prevederi comunitare</p>	<p>Nu este cazul.</p>
<p>3. Măsuri normative necesare aplicării directe a actelor normative comunitare</p>	<p>Nu este cazul.</p>
<p>4. Decizii ale Curții de Justiție a Uniunii Europene</p>	<p>Nu este cazul.</p>
<p>5. Decizii ale Curții Europene a Drepturilor Omului</p>	<p>Nu este cazul.</p>
<p>6. Alte acte normative și/sau documente internaționale din care decurg angajamente</p>	<p>1. Recomandarea CE Nr. R(92) 16 referitoare la regulile europene privind sancțiunile și măsurile comunitare;</p>

	<p>2. Recomandarea CE Nr. R(97) 12 privind personalul implicat în implementarea sancțiunilor și măsurilor comunitare;</p> <p>3. Recomandarea CE Nr. (99) 22 privind reducerea creșterii populației din penitenciare și suprapopularea acestora;</p> <p>4. Recomandarea CE Nr. (2000) 22 privind îmbunătățirea implementării Regulilor europene privind sancțiunile și măsurile comunitare;</p> <p>5. Recomandarea CE Nr. (2003) 22 privind liberarea condiționată;</p> <p>6. Recomandarea CE Nr. (2006) 2 privind regulile europene în domeniul penitenciarelor;</p> <p>7. Recomandarea CE Nr. (2008) 11 privind regulile europene pentru infractorii minori subiect al sancțiunilor și măsurilor penale;</p> <p>8. Recomandarea CE Nr. (2010)1 privind regulile europene în domeniul probațiunii.</p>
7. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 6-a

Consultările efectuate în vederea elaborării proiectului de act normativ

1. Informații privind procesul de consultare cu organizații neguvernamentale, institute de cercetare și alte organisme implicate	Proiectul de act normativ a fost afișat pe pagina de internet a Ministerului Justiției, în conformitate cu prevederile Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică.
2. Fundamentarea alegerii organizațiilor cu care a avut loc consultarea, precum și a modului în care activitatea acestor organizații este legată de obiectul proiectului de act normativ	
3. Consultările organizate cu autoritățile administrației publice locale, în situația în care proiectul de act normativ are ca obiect activități ale acestor autorități, în condițiile Hotărârii Guvernului nr. 521/2005 privind procedura de consultare a structurilor asociative ale autorităților administrației publice locale la elaborarea proiectelor de acte normative	Nu este cazul.

4. Consultările desfășurate în cadrul consiliilor interministeriale, în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 750/2005 privind constituirea consiliilor interministeriale permanente	Nu este cazul.
5. Informații privind avizarea de către: a) Consiliul Legislativ b) Consiliul Suprem de Apărare a Țării c) Consiliul Economic și Social d) Consiliul Concurenței e) Curtea de Conturi	Proiectul de act normativ a fost avizat favorabil de Consiliul Legislativ prin avizul nr. 1045/6.12.2012 și de Consiliul Economic și Social prin avizul înregistrat sub nr. 3196/11.8.2011.
6. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 7-a

Activități de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ

1. Informarea societății civile cu privire la necesitatea elaborării proiectului de act normativ	Proiectul de act normativ a fost afișat pe pagina de internet a Ministerului Justiției, în conformitate cu prevederile Legii nr. 52/2003 privind transparența decizională în administrația publică.
2. Informarea societății civile cu privire la eventualul impact asupra mediului în urma implementării proiectului de act normativ, precum și efectele asupra sănătății și securității cetățenilor sau diversității biologice	Nu este cazul.
3. Alte informații	Nu este cazul.

Secțiunea a 8-a

Măsuri de implementare

1. Măsurile de punere în aplicare a proiectului de act normativ de către autoritățile administrației publice centrale și/sau locale - înființarea unor noi organisme sau extinderea competențelor instituțiilor existente	Prezentul proiect de act normativ propune reorganizarea sistemului de probațiune în ce privește asigurarea de către Ministerul Justiției, în mod nemijlocit, a unui management unitar privind gestionarea resurselor umane, elaborarea proiectului de buget și execuția bugetară, investițiile și achizițiile publice, precum și administrarea patrimoniului sistemului de probațiune.
2. Alte informații	

Față de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege alăturat, pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare.

PRIM – MINISTRU

VICTOR VIOREL PONTA

